

Foranstaltning i Gang; men naar det saa viste sig, at disse Virksomheder havde god økonomisk Fremgang, burde de kunne klare sig selv i Fremtiden, saa skulde man tage Tilskuddene bort. Og jeg tror ogsaa, at andre Erhverv i Virkeligheden skulde ind paa noget lignende. En anden Sag er det, naar der gives Tilskud til Forsøgsstationer o. lign., som jeg har nævnt. Vi maa jo indrømme, at det danske Landbrug for Tiden arbejder under gunstige Vilkaar, og det gælder ikke mindst det mellemstore og større Landbrug. Der er høje Kornpriser, Kreaturpriser, Kartoffelpriser, Smørpriser. Derfor forekommer det mig, at er der noget Tidspunkt, hvor Landbruget kan taale Nedskæringer, maa det være i Øjeblikket. Og naar man samtidig ved, at Statskassen i hvert Fald ikke flyder over sine Bredder, synes det mig meget rimeligt at foretage saadanne Nedskæringer. Det kan jo heller ikke siges, at Tidspunktet er mindre heldigt valgt, end da der sidst blev foretaget Nedskæringer af min Forløber, Hr. Madsen-Mygdal. Da var Forholdene for vort Landbrug i alt Fald ikke mere gunstige end for Tiden.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt beklagede sig over, at der ikke først var ført Forhandlinger med Hedeselskabet om disse Nedskæringer. Jeg maa sige, at det har været min Hensigt at føre saadanne Forhandlinger, og jeg tror ikke, man kan sige, at der er for kort Tid, naar man tager i Betragtning, at de sidst foretagne Nedskæringer først fremkom i Februar 1923. Der vil derfor være rigelig Tid til at forhandle med Hedeselskabet, saaledes at man kan opnaa et Resultat lige saa hurtigt som den Gang. Saa sagde det ærede Medlem, at vi maatte jo vide, at dette Spørgsmaal løses ikke af den enkelte Mand personlig, det er et Spørgsmaal, der maa løses gennem Organisation, gennem Samarbejde. Ja, det er jo rigtigt, men det ærede Medlem ved jo ogsaa meget vel, at det danske Landbrug paa forskellige Omraader arbejder gennem Organisationer, i Fællesskab for at opnaa forskellige Formaal, som er til økonomisk Fordel for det, uden at det der faar Statsstøtte. Det ærede Medlem er jo selv Formand for en af Landbrugets største Andelssammenslutninger, Den danske Andelsgødningsforretning, saa han maa jo vide det, og der er mange andre Formaal, som det danske Landbrug arbejder for, og hvor det klarer sig uden at faa Statsstøtte. Det synes mig derfor ikke at være noget særligt godt Argument for det store Tilskud.

Jeg har allerede sagt, at først i 1919—20 var man oppe paa et Beløb af 600 000 Kr., altsaa det samme Beløb, som der bliver tilbage, hvis man gennemfører den Nedsettelse, jeg her har foreslaaet. Jeg er fra forskellig Side blevet gjort opmærksom paa, at naar man i de senere Aar er kommet saa højt op med Tilskuddet, er det, fordi man er gaaet længere ud omkring til Egne, som ikke tidligere har faaet Tilskud. Det hedder sig nok, at det er de magre, fattige Egne, der skal have disse Tilskud, men jeg har endnu ikke kunnet faa disse Udtalelser bekræftet ved Oplysninger fra Hedeselskabet eller foretaget Undersøgelser for at se, om man ikke nok kunde begrænse de Egne, som faar disse Tilskud, saaledes at det ad den Vej var muligt at komme ned med Tilskuddene. Men jeg har faaet oplyst noget om det ad anden Vej, f. Eks. tilfældig forleden ved en Samtale, jeg havde med en Mand fra Bramminge, som fortalte, at paa hans Egn fik man et Tilskud paa 50 Kr. pr. Tønde Land, og i Løbet af den Samtale, vi førte om forskelligt Landbruget vedrørende, fortalte han mig ogsaa, at han avlede Hvede paa sin Jord. Men naar der avles Hvede paa en Jord, saa regner man den jo ikke for at høre til de daarlige, magre og fattige Jorder, og jeg tror derfor, det er rigtigt, hvad der er udtalt overfor mig, at man godt, hvis man indskrænkede sig til de magre, fattige Egne, kunde gaa til den Nedskæring, her er foreslaaet.

Der er sagt af ærede Medlemmer, at det er til Fremme af Produktionen, disse Tilskud gives til Landbruget, og det kan jo være rigtigt. Men det er i Virkeligheden det samme, som Toldbeskytterne siger, naar de ønsker Toldbeskyttelse; de hævder ogsaa, at det er til Fremme af Produktionen, det er for at skaffe Arbejde. Og det er ogsaa rigtigt, Formaalet er det samme, det er forskellige Veje, man gaar ad. Men for Skatteyderne bliver Resultatet det samme, enten Skatteyderne gennem deres Skatter maa betale til Statsstøtte til Landbruget, eller de gennem forhøjede Varepriser maa betale til Industrien. Resultatet bliver i begge Tilfælde, at de kommer af med deres Penge til Fremme af Produktionen. Jeg vil haabe paa Tilslutning fra Landbrugerne, som er saa varme Tilhængere af Frihandel, og som saa stærkt hævder, at Landbruget ikke ønsker Støtte; i alt Fald føler jeg mig overbevist om, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup, som har begæret Ordet her under Finanslovdebatten, vil give mig ubetin-